

Credinta fără fapte, moartă este..."

(Sfântul Apostol Iacov)

Buciumul

Curierul Partidului "Pentru Patrie"

Anul III, Nr. 18 (98), nov.-dec.. 2005, 12 pagini, 7000 lei

1 DECEMBRIE
fără „fasole şi cârnaţi"

5

"Ceea ce nu se uită"
o acţiune culturală ce trebuie continuată

7

Existenţe exemplare:
Constantin C. Păduraru

11

GÂLCEAVA COMUNIŞTILOR CU HRISTOS PE MUNTELE SFÂNT AL MOLDOVEI

12

Tot ce e românesc nu piere !

"Dac-am plecat, Ardealule, din tine..."

"...Nu-i vina noastră, iarăşi vom veni...". Aşa suna un cântec de la începutul toamnei lui 1940, când convoaiele de refugiaţi români părăseau Transilvania pierdută. Priveliştea răscolitoare a convoaielor de căruţe şi oameni, ca şi atrocităţile săvârşite de noile autorităţi hortiste în satele româneşti, erau însă rezultatul unei îndelungi politici externe iresponsabile, dusă de politicienii români. Căci şi atunci, ca şi acum, clasa noastră politică nu a ştiut să apere interesele naţionale şi ale statului român. În timp ce ungurii, întotdeauna au ştiut ce vor.

Pentru că refuzăm obiceiul creat în ultimii ani de politicienii de bâlci, acela de a sărbători ziua de 1 Decembrie prin "show"-uri isprăvite cu fasole şi cârnaţi, vom marca această sărbătoare ridicînd o problemă prea gravă.

Am folosit cântecul cu pricina fiindcă realitatea este că am plecat din Ardeal. Sau, oricum, plecăm zilnic, încet dar sigur, de 15 ani încoace. Ne retragem din punct de vedere economic, funciar, politic şi instituţional. Nu trebuie să fii om politic ca să vezi asta. Trebuie doar să vezi plăcuţele ce-au înconjurat Clujul, şi pe care scrie – nu în româneşte – "proprietate privată". Trebuie să vezi obiectivele economice cumpărate de oameni de afaceri maghiari. Trebuie să cântăreşti în ce măsură autorităţile locale din Harghita-Covasna mai reprezintă interesele şi autoritatea statului român. Sau să vorbeşti cu profesorii şi funcţionarii români alungaţi practic de etnicii majoritari din aceste judeţe, după 1990. Şi, în fine trebuie să observi evidenta suprapunere a scopurilor celor două organizaţii maghiare: "moderata"

(continuare în pag. 8)

Florin DOBRESCU

Bârlad. Conferinţă de succes.

Vineri, 14.10. 2005, de Sf. Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, municipiul Bârlad a primit vizita unei delegaţii a Fundaţiei "Profesor George Manu", condusă de dl. profesor Mircea Nicolau, preşedintele acestei fundaţii. Vizita a fost prilejuită de lansarea volumului "Un dac cult: Niculae Petraşcu" de Gheorghe Jijie, aparut la Editura Elisavaros, Bucureşti, 2005.

Evenimentul a avut loc la Casa de Cultura "George Tutoveanu", în organizarea reprezentanţilor Partidului "Pentru Patrie" şi Fundaţiei „G. Manu" din localitate. Autorul şi-a prezentat cartea şi a relatat în faţa unui numeros auditoriu, alcătuit în mare parte din tineri şi numeroşi elevi, modul în care a conceput lucrarea.

În partea a doua a întâlnirii, a luat cuvântul prof. Mircea Nicolau care s-a adresat cu precădere tinerilor cărora le-a semnalat gravitatea unor fenomene care se produc în societatea romanească contemporană. După terminarea acestei conferinţe, autorul a rămas să discute cu unii participanti şi a acordat autografe. Cei prezenţi au primit în dar de la reprezentanţii Fundaţiei "G. Manu" lucrarea "Poziţia politică a Mişcării Legionare în vederile Tribunalului Internaţional de la Nürnberg" iar unii au plecat acasă cu revista „Permanenţe".

Apreciem că întreaga acţiune a fost un succes organizatoric al Filialei Partidului "Pentru Patrie" din Bârlad. Redacţia "Buciumului" felicită camarazii tutoveni pentru această reuşită, urîndu-le noi succese în continuare.

Conferinţa de la Bârlad în presa vasluiană.

Lansarea cu succes a cărţii "Un dac cult – Nicolae Petraşcu" la Bârlad, a fost beneficiat de o bună reflectare în presă. Astfel, cotidienele "România liberă" – ediţia de Moldova şi "Adevărul de Vaslui" au prezentat într-o lumină favorabilă evenimentul cultural din Bârlad.

Filiala P.P.P. Caraş are propriul sediu !

Avem bucuria de a anunţa că filiala Caraş a Partidului "Pentru Patrie" are propriul său sediu, în oraşul Reşiţa. Sediul a fost achiziţionat la preţul din momentul încheierii lui, conform recentelor reglementări legale în domeniu. Şeful filialei, d-l Gheorghiţă Stângu, ne-a declarat că această nouă biruinţă înregistrată de camarazii cărăşeni este rodul consecvenţei cu care această filială a activat de la înfiinţarea sa, în 1998. D-l Stângu a arătat că, prin credinţă şi dîruire, un partid cu forţe mici, ca al nostru, poate ajunge, în timp, la rezultate mari.

D-l Prof. Mircea Nicolau şi d-l ing. Gheorghe Jijie, evocînd personalitatea lui Nicolae Petraşcu

Conferinţă P.P.P. la Bacău.

În data de 29.10, la Casa de Cultură "Vasile Alecsandri" din Bacău, a avut loc conferinţa organizată de Partidul "Pentru Patrie" pe tema "Necesitatea unei reconstrucţii morale".

Bacău.29 octombrie 2005. «Bădia» Ernest Maftei se adresează publicului băcăuan.

Auditoriul băcăuan, între care au fost prezenţi şi camarazi din judeţul Neamţ, s-a bucurat de prezenţa maestrului Ernest Maftei – "Bădia", care a vorbit, cu verva ce-l caracterizează. D-sa a evocat aspecte din trecutul său de luptă, făcînd o paralelă înte situaţia de atunci şi cea de acum din societatea românească.

„Bădia" a făcut un apel la tinerii prezenţi în sală pentru a se implica în vederea unei acţiuni organizate, singura soluţie pentru renaşterea morală şi economică a României. Popularul actor a împărţit autografe la solicitarea publicului, în special a tineretului prezent la manifestare.

A urmat la cuvânt d-l Vasile Abuligesii, preşedintele filialei Bacău a P.P.P., care a făcut un aspru rechizitoriu situaţiei dezastruoase în care se află ţara, subliniind responsabilitatea clasei politice corupte pentru această stare de lucruri. În încheiere, d-l Florin Dobrescu din partea conducerii centrale, a arătat colegilor săi de generaţie din sală, motivele pentru care se impune o resurecţie a tineretului în jurul acestei organizaţii naţional-creştine.

Sibiu. Centenar "Radu Gyr".

După ce mai multe filiale ale Fundaţiei "George Manu" au marcat împlinirea anul acesta a 100 de ani de la naşterea poetului Radu Gyr, a venit şi rândul Sibiului, care a înregistrat încă un succes. La simpozion a fost prezent un public numeros. Au luat cuvântul pe rând: d-l prof. Mircea Nicolau, preşedintele Fundaţiei "G. Manu", d-l prof. Constanrtin Em. Bucescu, care a oferit celor prezenţi un buchet din cele mai frumoase poezii ale "poetului închisorilor.

Iaşi.

Pe 15.10, la Clubul C.F.R. de la Râpa Galbenă, din Iaşi, a avut loc conferinţa "Temeiurile unei reconstrucţii morale", organizată de reprezentanţii locali ai Fundaţiei "Prof. George Manu" şi Partidului "Pentru Patrie". Din nefericire, evenimentul nu a avut parte de mobilizarea cuvenită, fapt ce a făcut ca în sală să fie prezent un număr prea mic de persoane. În cuvântul său, d-l Prof. Mircea Nicolau a subliniat necesitatea unei resurecţii în plan moral, arătând că situaţia în care se află ţara nu se poate rezolva ignorînd acest aspect. D-sa a făcut o paralelă între epoca în care s-a manifestat personalitatea prof. Nicolae Petraşcu, asasinat de Securitate în 1968, şi respectiv actuala situaţie internă. În continuare, d-l Gh. Jijie, a făcut o scurtă prezentare lucrării "Nicolae Petraşcu-Un dac cult", insistînd pe calitatea morală a celui evocat în carte.

SFINŢII ARHANGHELI MIHAIL ŞI GAVRIIL, SIMBOLURI ALE DREPTĂŢII ŞI IUBIRII

În fiecare an, ziua de 8 noiembrie este consacrată cinstirii celor doi mari arhangheli, Mihail şi Gavriil, care s-au învrednicit să primească misiuni cu totul speciale din partea lui Dumnezeu. Dacă ştim, în general, că îngerii sunt duhuri slujitoare, trimise de Dumnezeu pentru plinirea voii Lui, căci însăşi denumirea de "înger" înseamnă "trimis", arhanghelii Mihail şi Gavriil (în trad. "arhangheli" înseamnă "primii între îngeri") au o misiune mai înaltă, despre care vom încerca să vorbim în cele ce urmează. Numele lor sunt foarte populare printre credincioşii noştri, fiind purtate de către mulţi dintre ei, fapt care dovedeşte o preţuire deosebită. Trebuie să ne dăm seama, mai întâi, că nu întâmplător ei sunt pomeniţi împreună. Fiecare, desigur, a avut o misiune aparte, personală, dar numai împreună slujirea lor are înţeles mântuitor pentru noi. De aceea, după ce vom analiza specificul slujirii fiecăruia, care este reprezentat în mare măsură chiar în icoanele lor, potrivit mărturiilor din Scriptură şi din Tradiţie, vom încerca să dezlegăm apoi taina pomenirii lor comune.

Astfel, *Arhanghelul Mihail* apare în icoane sub chipul unui ostaş sever, în mâna dreaptă având o sabie de foc, în stânga un cântar şi la picioare un diavol căzut, iar *Arhanghelul Gavriil* este zugrăvit sub chipul unui tânăr plin de duioşie, cu o floare în mâna dreaptă (de obicei floare de crin), adresându-se respectuos Fecioarei Maria. Iată, aşadar, două atitudini complet diferite, una „războinică”, cealaltă paşnică şi duioasă, singurele detalii comune fiind aurele sfinţeniei şi aripile îngereşti. Nimic întâmplător, însă. Cercetând Scriptura şi Tradiţia aflăm, astfel, că Arhanghelul Mihail a fost rânduit de Dumnezeu, alături de heruvimi, să păzească intrarea în Rai, cu o sabie de foc, după căderea în păcat a protopărinţilor noştri; *Apocalipsa* îl înfăţişează, în cap. 12, ca pe un conducător al oştilor îngereşti, care alungă din cer "balaurul cel mare", adică pe satana; după Tradiţie, Mihail a luat atitudine atunci când o parte dintre îngeri, în frunte cu Lucifer, s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, vrând să-i ia locul. "Mi-ha-Il? ", adică "Cine este ca Dumnezeu?" - a întrebat mustrător arhanghelul, de aici trăgându-i-se numele; în viziunile profetului Daniel, Mihail are misiunea de a ocroti şi de a purta de grijă poporului Israel (Daniel 12, 13, 21). Din aceste mărturii înţelegem, aşadar, că Mihail reprezintă *dreptatea divină* şi *pedeapsa păcatului*, ca înger păzitor al poporului ales.

Arhanghelul Gavriil (în tâlcuire "Puterea mea este Dumnezeu"), este mesagerul mântuirii, anunţând naşterea Sfântului Ioan Botezătorul şi a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Este, de fapt, îngerul *Bunei-Vestiri*, a cărei bucurie este simbolizată de frumuseţea florii albe de crin, floare lăudată şi de Mântuitorul când spune: "Luaţi seama la crinii câmpului... Nici Solomon în toată măreţia lui nu era îmbrăcat ca unul dintre aceştia!" (Matei 6, 28-29).

Aşadar, dacă Arhanghelul Mihail ne aduce aminte de păcat, dreptate şi moarte, Gavriil ne apropie mâna întinsă a lui Dumnezeu, făcându-se vestitorul iubirii şi al mântuirii. Ei reprezintă, de fapt, cele două Testamente, Vechi şi Nou, Mihail simbolizând Legea lui Moise, a dreptăţii, iar Gavriil Legea Harului, a iubirii evanghelice. Dumnezeu însuşi aşa S-a revelat, potrivit înţelepciunii Sale: pe de o parte, ca Domn al dreptăţii, asprimii şi judecăţii în Vechiul Testament, pe de alta al iubirii, îngăduinţei şi iertării, în Noul Testament.

Iar acum, concluzia firească: cei doi arhangheli sunt pomeniţi împreună, pentru că *dreptatea* şi *iubirea* trebuie să fie nedespărţite, căci numai aşezate la un loc, cele două Testamente fac Scriptura întreagă! Dumnezeu însuşi este, deodată, şi drept şi bun. Greşim atunci când zicem: "Oricâte păcate am face, Domnul ne iartă pentru că este bun...", uitând că El este şi drept. După cum greşim, de asemenea, când deznădăjduim zicând: "Nu pot primi iertare, căci drept este să fiu condamnat", uitând că Dumnezeu este şi bun, nu doar drept, şi că ne iartă dacă ne căim cu adevărat şi ne îndreptăm viaţa.

Sărbătoarea aceasta, o dată cu prilejul de a-i cinsti după cuviinţă pe cei doi sfinţi arhangheli Mihail şi Gavriil, reprezintă pentru noi şi o lecţie de înţelepciune. Aşa cum ei sunt împreună pomeniţi, *dreptatea şi iubirea laolaltă*, trebuie şi noi să fim nu numai drepţi ci şi buni cu semenii noştri. Dreptatea fără bunătate favorizează crearea unor legături reci, de teamă şi suspiciune reciprocă. Bunătatea fără dreptate duce la relaţii artificiale, dulceage, nedurabile. Doar *împreună* cele două virtuţi fac legături normale şi trainice, bazate pe încredere şi afecţiune reciprocă. Numai cu amândouă la un loc se poate înainta firesc pe calea convieţuirii cu semenii noştri. Să ne imaginăm că ne găsim într-o barcă şi pe una din vâsle scrie "dreptatea", iar pe cealaltă "iubirea". Dacă vom folosi numai una dintre ele, barca se va roti în acelaşi loc, fără să înainteze. Numai atunci când sunt folosite amândouă, deodată, vom înainta spre locul dorit! În acelaşi fel vedem şi lucrarea celor două virtuţi: împreună, spre buna convieţuire cu semenii şi, în final, spre mântuirea sufletului.

Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil, simboluri ale dreptăţii şi iubirii, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi să fim, precum voi sunteţi, drepţi şi iubitori întotdeauna. Amin.

Preot Vasile Gordon
Parohia Sf. Ilie Gorgani, Bucureşti

Pe ultima redută

dr. Traian CRIŞAN
(Cluj-Napoca)

Epoca noastră este epoca marilor transformări în domeniile tehnic, social, politic, ecologic, în planul informaţiei, dar şi al unor fenomene ca globalizarea, ruperea legăturii dintre conducători şi masele largi etc..

Totuşi, după 15 ani de la revoluţie noi mergem pe calea dezmăţului distrugător: corupţia şi jaful au condus la împrumuturi externe uria şe, considerate ca mari realizări ale guvernanţilor. La fel, părăsirea sau vânzarea echpamentelor industriale, producţie pe stoc. Apoi, în plan social, milioanele de avorturi, jumătate din familiile din ţară trecute prin divorţuri, în fine, o populaţie obosită, adormită, fără viziuni asupra viitorului. Monopolurile guvernează pieţele oraşelor, specula se manifestă nestingherită, producătorii lipsesc din pieţe, locul lor fiind ocupat de „intermediari". Şeptelul – decimat, tehnica agricolă fără unelte şi maşini, pământuri sterpe, păduri pustiite. Suntem ca după un război lung, care ne-a distrus viaţa în mod lent. Iar pentru a putea îndrepat situaţia, este necesar să o conştientizăm la dimensiunea ei reală, apoi trezindu-ne, să urmăm calea bunului simţ şi a unităţii strămoşilor noştri.

Mai întâi, să fim conştienţi că, dacă nu va fi ocupat văzduhul nostru de gândurile nobile şi hotărâte ale strămoişilor, vânturile vor implementa idei străine felului nostru, vor trâmbiţa idealuri cu conţinut viclean, nedeclarat, altele cu intenţii bune, dar fără bună rânduială, lipsite de curăţenia şi dragostea mobilizatoare. Trebuie să acceptăm că duşmanii nu ne vor binele, iar prietenii, mai întâi îşi vor binele lor. Aceştia sunt îndreptăţiţi să-şi urmărească binele lor, iar pe noi să ne lase să ne realizăm noi binele. Iar noi...

Vă relatez o stare de fapt din anul 1940, după cedarea Ardealului de Nord. Eram mulţi refugiaţi, căminele studenţeşti pline până la refuz, Bucureştiul plin de refugiaţi. La data de 31 decembrie 1940, s-a comunicat că bugetul ţării s-a încheiat cu un excedent de 22 miliarde lei şi s-a mai afirmat că este buget de stat după primul război mondial care s-a încheiat cu excedent, deşi ţara era sfâşiată.

Ca un apendice la aliniatul precedent, mai relatez că întreaga armată română şi cea germană, au mers până la Stalingrad cu grâul din România, plătit de nemţi la jumătate din preţul internaţional. (Preţul fusese stabilit de nemţi, fiindu-ne impus).

Concluzia simplă care se desprinde este că ţara noastră a avut toate premizele necesare asigurării hranei populaţiei, cât şi pentru alţii. Dacă astăzi importăm 40% din produsele agricole necesare alimentaţiei publice, nu noi suntem răspunzători? Dragi tineri, noi, vechii luptători nu mai avem forţa fizică de a îndrepta lucrurile. Dar voi aveţi obligaţia să vă creaţi o viaţă de oameni liberi, să ieşiţi din mlaştina neputinţelor. Noi vă stăm în ajutor, şi suntem gata încă să mai jertfim. Bunul Iisus să vă îndrume gândurile şi paşii.

"OBLIGATORIU la DREAPTA !"

NECESITATEA UNEI RESURECTII MORALE

Am fost consternat să văd, deunăzi, copii de şcoală generală afirmînd, în faţa camerelor TV, cum că... "era mai bine cu Ceauşescu!"... Că aşa le-au spus părinţii lor!...

Şi cu siguranţă aşa le vor fi spus. Căci, dacă aceşti copii au scuza vârstei, sunt o sumedenie de oameni în toată firea care nu pierd prilejul de a face asemenea afirmaţii iraţionale.

Pe mine mă preocupă însă acei copii, care, în majoritatea lor nici nu erau născuţi în 1989. Şi cărora, iată, li se prezintă într-un mod total distorsionat trecutul, din păcate atât de recent. Şcoala, Biserica, bătrânii-victime ale terorii comuniste, nimeni nu a putut influenţa conştiinţa acestor copii. În al căror mental, iată, se conturează o periculoasă aplecare către nişte valori care ar fi trebuit condamnate nu doar de Istorie, dar şi de autorităţile naţionale şi internaţionale abilitate. Acestea, însă, tac.

Nu numai că nu se discută despre un Proces al Comunismului, ca premisă fără de care, am văzut, e imposibilă orice de reformă socială şi economică. Dar nimeni nu-şi pune în mod serios problema persistenţei comuniştilor şi a structurilor lor în poziţiile cheie de la toate nivelurile societăţii româneşti.

Pentru că, marasmul în care societatea românească se zbate, se datorează – trebuie spus ! – aceloraşi tovarăşi care au rămas "în tot şi în toate" şi după Revoluţia confiscată în propriul lor beneficiu.

De ce am ajuns aici? De ce am regresat un secol, în timp ce vecinii noştri ieşiţi cu noi odată de sub cnutul roşu, păşesc deja pe limanul reconstrucţiei? De ce nu au sprijinit occidentalii şi reconstrucţia României, aşa cum au făcut cu alte ţări?

Simplu! Pentru că, ani de zile, în timp ce declara dragoste Vestului, Bucureştiul făcea cu ochiul pe furiş Moscovei. De care tovarăşii PSD-işti se simţeau legaţi ca printr-un roşu cordon ombilical, precum fătul de mama sa. Iar roadele acestei politici duplicitare le culegem cu toţii astăzi.

De altfel, rămânerea ţării la mijloc, între Apus şi Kremlin, a fost în interesul politicienii noştri. Ei ştiau că numai haosul legislativ caracteristic unei societăţi în veşnică "tranziţie", le putea asigura matrapazlâcurile care au făcut din ei stăpânii structurilor economice româneşti. Dar şi negociatori-şefi ai intrării României în NATO şi UE.

Un recent serial TV românesc, prezintă scena în care un fost securist declară, arogant, de la biroul de bussines-man, reporterilor care-l intervievează: "Deciii... ţineţi minte... tot cu noi intraţi în Europa!..."

Da, tovarăşii de ieri sunt cei mai înfocaţi adepţi ai racordării la structurile vest-europene. Pentru că ei sunt singurii care deţin azi resursele financiare şi tehnice pe care le presupune alinierea la aceste standarde. Cum le-au obţinut nu mai interesează. Nici pe ei, şi se pare că nici pe vest-europeni, care repetă, astfel, abandonarea acestui spaţiu în mâinile comuniştilor, întocmai ca la Yalta.

În recentul raport de ţară de la Bruxelles, câteva "semafoare roşii" pun stop admiterii României în UE. Dintre ele, corupţia instituţionalizată este cel mai grav. Oficialii UE au cerut Bucureştiului să taie în carne vie. Noi ne îndoim de reuşita unui astfel de demers, în lipsa unui Proces al Comunismului şi implicit o lege a lustraţiei. Pentru că, iţele economiei subterane şi corupţiei care au acoperit-o 15 ani, se pierd, tenebros, dincolo de perdeaua de fum din decembrie 1989. Legătura dintre structurile regimului criminal dinainte de 1990 şi mafia care astăzi blochează definitiva dezlipire de balaurul roşu din răsărit, sunt mai mult decât evidente.

În aceste condiţii, care este naivul care să creadă că are vreo şansă de a ascede în domeniul activităţilor economice sau comerciale, ori în planul unei cariere profesionale? Unde este tânărul acela care să fie într-atât de imatur să creadă că va împărtăşi alt statut decât cel de neosclav, fără a accepta părtăşia la compromis şi la fărădelegea care domneşte azi?

Cât de actuale îmi par astăzi vorbele lui Emil Cioran scrise în 1936

(continuare în pag 5)

Florin DOBRESCU

Dragostea de patrie

Prof. Simion GIURGECA

Dragostea de patrie este cel mai nobil sentiment pe care-l poate simţi fiinţa omenească.

Dragostea de patrie e dragostea de pragul casei în care te-ai născut, de vatra focului şi de cuptorul la care te-ai încălzit în iernile aspre cu zapadă scânteietoare spulberată de vânturi sau care scârţâie sub pasul zburdalnicei copilării.

E dragostea de curtea, grădina şi umbra pomului sub care te-ai jucat în nisipul uscat de razele aurii ale soarelui în zilele calde ale verii.

E dragostea de chipul, glasul şi grija părinţilor care te-au crescut, de poveştile bunicilor, de prietenii şi colegii tăi, de dascălul care ţi-a dat cheile înţelepciunii ca să poţi descifra mai târziu tainele vieţii.

E dragostea de obiceiurile, tradiţia şi sărbătorile familiei tale, ale satului, oraşului şi ale poporului tău, de întinderea câmpului cu iarbă şi flori, cu unduiri de spice bogate cu adieri de miresme şi clipociri de ape argintii ce şerpuiesc fărâmiţând miile de pietre până departe unde se întâlnesc în linie cu cerul.

E dragostea de foşnetul pădurii în care ai cules fragi şi mure, de orizontul la care răsare şi apune soarele dătător de viaţă.

E dragostea de caisul şi căpşunile din grădina părinţilor tăi, de cireşele pârguite şi aroma pepenilor galbeni, de strugurii rubinii din toamnele cu ţesături de păianjen care plutesc în adierea zefirului în după amiezile calde ale începutului de brumar.

E dragostea de frumuseţile şi crestele munţilor, de văile şi luncile râului în care te-ai scăldat în luna lui cuptor, de câmpia mănoasă , de drumurile şi potecile pe care ai umblat urcând la o cabană. De fabrici, uzine şi staţiuni montane, de oraşele şi satele ţării, de melodia doinelor şi pământul care-ţi dă pâinea ca să trăieşti.

E dragostea şi respectul faţă de truda şi lupta strămoşilor tăi care s-au jertfit să-ţi creeze ţie o viaţă mai bună.

E dragostea şi admiraţia faţă de poporul tău care cu sacrificiul fiinţei sale şi-a apărat de-a lungul veacurilor şi mileniilor hotarele acestui pământ minunat.

E dragostea de Mausoleul de la Mărăşeşti, de osemintele deţinuţilor

politici aruncaţi în gropi comune la Jilava şi Aiud, la Gherla şi Sighet, în Deltă, la Galaţi, la Râmnic, la Ciuc, la Canal sau ştrangulaţi la Tâncăbeşti, arşi în crematoriu, împuşcaţi pe câmpuri, în închisori sau morţi în prigoană.

E dragostea de suferinţele României în lupta Neamului nostru pentru libertate.

E dragostea de criptele şi crucile din cimitire, de troiţele împânzite în faţa bisericilor, la mânăstiri ori pe la răscruci de drumuri, ca să ne amintească nouă de ocrotirea lui Dumnezeu şi eroismul poporului în luptele cu duşmanii.

E amintirea plină de pioşenie, dar şi mândria că te tragi din aceşti eroi care ţi-au lăsat această glie pentru veghere şi încrederea că vei transmite pentru veşnicie urmaşilor tăi tezaurul sufletesc pe care îl are Neamul tău românesc.

E dragostea de limba mamei care te-a născut , de munca şi bucuria oamenilor, de tot ce vezi şi auzi în jurul tău, de cinstea, corectitudinea şi caracterul compatrioţilor tăi.

E dragostea de legile ţării faţă-n faţă cu realitatea datoriei împlinite, de rodul pământului şi edificiile care se înalţă tot mai multe, înnoind panorama urbei şi punând temelia unei societăţi mai bune.

E zâmbetul tău, bucuria ta, faptele tale, dăruirea, umanismul şi lupta poporului tău descrisă în legende.

E dragostea de pace, de liniştea şi prosperitatea patriei tale tot mai bogată prin hărnicia ta.

E spiritul revoluţionar care te face să faci lucrurile mai bune, să le doreşti mai frumoase, să te bucuri de ele, de o viaţă liberă, democratā prin binecuvântarea lui Dumnezeu.

E sufletul tău, e cel mai gingaş sentiment pe care-l poate trăi cetăţeanul unei ţări care vrea să trăiască în dragostea nemuritoare a Mântuitorului Iisus Hristos.

Dragostea de patrie e viaţa, fericirea pe care o simţi trăind în credinţa creştină, muncind şi făcând bine semenilor tăi. E sănătatea ta, orinzonturile acestui pământ, aerul curat cu miros de fân şi parfum de flori; seninul nopţilor cu stele, sclipirile stropilor de rouă de pe iarba înverzită în dimineţile de primăvară când razele soarelui vin să le răpească în sus către cer. E bunătatea din inima ta, dăruirea vieţii tale celui ce suferă chinul neputinţei când este răpus de o boală.

Dragostea de patrie înseamnă să te sacrifici, să dai totul pentru ţară, făptuindu-i idealurile, trăind în adevăr şi dreptate.

Cine simte acest sentiment acum în vremuri de luptă pentru viitorul ţării, nu poate sta nepăsător. El se înfrăţeşte de la mic la mare, de la tânăr la batrân, pornind pe drumul dragostei de patrie, conştient că fără învierea ei prin munca şi unirea noastră nu putem ieşi din haosul pe care comunismul a reuşit să ni-l impună timp de jumătate de secol, otrăvindu-ne sufletul până la degenerarea şi descompunerea lui.

NECESITATEA UNEI RESURECŢII MORALE

(continuare din pag 4)

"O tinerime fără pasiune politică este tot ce se poate concepe mai fad şi mai trist. (...) Cred că nu există în ţara asta un singur tânăr să accepte prezentul României."

Este poate ultimul ceas al unui posibil reviriment al demnităţii şi normalităţii în România. Cu siguranţă acţiunile individuale sau ale unor ONG-uri, pentru demararea unui proces al Comunismului, nu vor avea succesul aşteptat fără a fi însoţite de o acţiune politică în acest sens. Dovadă: neputinţa guvernanţilor de azi de a ţine după gratii pe marii rechini ai mafiei autohtone, de a impune debarcarea celor doi PSD-işti de la conducerea Parlamentului, ori de a pune ordine în Justiţie.

De ce? Pentru că cei care astăzi conduc, sunt produşi ai aceluiaşi re-gim comunist. Ei înşişi atinşi de morbul acelui sistem. "Nu poţi face haină veche din petice noi", spune Mântuitorul. E nevoie, cu siguranţă de o altă forţă politică, ai cărei militanţi să nu fi fost părtaşi ai mizeriei dinainte de 1989, ci luptători împotriva ei.

La Simpozionul PERT – Piteşti 2005

Adrian LUPESCU
reporter permanent

Începînd din 2001, în fiecare an are loc la Piteşti simpozionul PERT. Şi anul acesta între 23-25 septembrie, s-a desfăşurat al cincilea simpozion internaţional PERT, având ca temă principală "Experimentul Piteşti – reeducarea prin tortură".

Începând din 2001, organizat de Fundaţia culturală Memoria, filiala Argeş, cu sprijinul puternic al Primăriei Piteşti, Muzeul judeţean Argeş, Institutul Român de istorie recentă Bucureşti şi alte asociaţii nonguvernamentale, simpozionul s-a bucurat permanent de o largă participare, strângând an de an, în afară de competenţii săi organizatori, o seamă de personalităţi remarcabile din domeniul ştiinţelor sociale, din ţară şi străinătate.

Şi anul acesta în ciuda unor reale greutăţi prin care trecem cu toţii, la lucrările sale au participat peste 100 de invitaţi. După deschiderea festivă a lucrărilor în sala de festivităţi a Casei sindicatelor din Piteşti, în care vorbitorii au subliniat unicitatea şi importanţa acestui simpozion, participanţii s-au deplasat la ansamblul memorialistic încă nefinisat total, de lângă fostul penitenciar Piteşti, azi devenit reşedinţa a două unităţi comerciale. Sub o ploaie sâcâitoare, s-a desfăşurat o scurtă slujbă religioasă de pomenire a celor morţi în acele cumplite evenimente, între anii 1948-1953, la Piteşti, Gherla, Aiud, Sighetul Marmaţiei, Ocnele Mari şi alte locuri de suferinţă cumplită.

După un dejun oferit de organizatori, lucrările propriu-zise s-au desfăşurat într-un ritm alert, în două săli ale Muzeului judeţean de istorie Piteşti, timp de două zile. Desfăşurarea lucrărilor a stat tot timpul sub imperativul cuvintelor lui Mircea Vulcănescu, el însuşi o victimă a istoriei nemiloase cu poporul nostru „Să nu ne răzbunaţi, dar să nu ne uitaţi". Lucrările s-au desfăşurat în două secţiuni:1) reeducarea prin tortură şi 2) opresiunea culturii române tradiţionale în timpul dictaturii comuniste, timp de două zile. După expunerea celor 78 de lucrări, cu discuţiile şi sintezele aferente, ultimele ore ale simpozionului au fost rezervate unor discuţii deschise având ca subiect tocmai experimentul Piteşti cu toate gravele sale urmări în viaţa oamenilor. Concluzia generală a fost că fenomenul Piteşti, un experiment impus de conducerea politică din acea perioadă, în majoritate alogenă, care urmărea interese străine poporului nostru, nu trebuie să se mai repete niciodată, cel mai însemnat rol revenindu-i societăţii civile conştientă de sarcinile ce-i revin în acest sens. Ziua a treia a fost rezervată unei reconfortante şi instructive vizite la Memorialul de la Valea Mare-Ma-teiaş lângă Câmpulung-Muscel, unde îşi dorm somnul de veci peste 200 de eroi din primul război mon-dial. Apoi s-a vizitat mânăstirea Nămăieşti, a cărei legendă se pier-de în perioada creştinismului pri-mar şi deplasărilor Sfântului Apos-tol Andrei, propăvăduitor pe aceste meleaguri.

Este o mare realizare a celor de la Piteşti, bătrâni şi tineri deopotrivă, de a menţine un interes puternic pentru istoria recentă a poporului român, cu luminile şi umbrele ei, dând posibilitatea unei corecte interpretări a evenimentelor din timpul dictaturii comuniste.

Tema necesităţii unui Proces al Comunismului în România a revenit în primplanul vieţii publice de la noi. În ultimile săptămâni tema a fost relansată, de către o personalitate a vieţii culturale româneşti, şi respectiv prin iniţiativa a doi parlamentari, care au propus o lege cu prevederi similare celor din aşa nu-mita „lege a holocaustului". În schimb, partidul din care provin cei doi a tăcut mâlc, ceea ce ne îndreptăţeşte să credem că susţinerea politică lipseşte.
Noi suntem dintre cei care continuăm să credem în necesitatea unui Proces al Comunismului şi a unei legi a lustraţiei, ca şi condiţii elementare ale unei reale reforme social-economice în societatea românească. E bine de ştiut că foştii deţinuţi politici şi luptătorii în Rezistenţa anticomunistă au demarat de mai mulţi ani demersuri în această direcţie. Astfel, procesul intentat fos-tului colonel de Securitate Ghe. Crăciun, torţionarul-şef al închisorii Aiud în anii 1950-60, de curând decedat, este unul dintre ele.
Din păcate, şi în acest caz, ca şi în celelalte, rezultatele au arătat că nu există, la nivelul clasei politice autohtone, voinţa politică a realizării acestui dezide-rat. Dimpotrivă. Iar explicaţia stă în provenienţa majorităţii politicienilor din rândurile aparatului politic comunist. Iată de ce credem că, iniţiativele unor personalităţi sau ONG-uri în acest sens nu vor avea sorţi de izbândă în lipsa unei acţiuni politice ferme şi consecvente. În această pagină începem prezentarea unor documente indubitabile care acuză pe cei care, s-au făcut părtaşi la acest veritabil holocaust desfăşurat împotriva poporului român, timp de jumătate de secol. **(F. D.)**

În acest număr:

SILVIU BRUCAN

Pe numele său real **Saul Brukner**, cel ce avea să devină redactorul-şef al oficiosului PCR „Scânteia" a sosit în august 1944, odată cu tancurile sovietice, asemenea altor „tovarăşi" refugiati în URSS. Lui Silviu Brucan îi revine detestabila răspundere de a fi condus „Scânteia" în epoca celei mai negre terori staliniste, el fiind practic vioara I a acelei oficine care, la comandă se transforma în „acuzator public" împotriva opozanţilor regimului comunist. Iată numai o mostră a modului cum acest om înţelegea să facă oficiul de instigator. Textele sunt extrase din ziarul „Scânteia" din timpul procesului lui Iuliu Maniu şi conducerii P.N.Ţ..

"Începând cu Maniu, (...) - toţi unul şi unul au lepădat livreaua de lachei nazişti pentru a arbora una "occcidentală. (...) Nici un scrupul, nici o şovăire nu i-a oprit in infama lor activitate, săvârşită în deplină cunoştinţă a dezastrului ce voiau să abată asupra ţării. (...) Pedeapsa pe viaţă înseamnă prea puţin faţă de proporţiile inimaginabile ale acestui dezas-tru, faţă de opera de spionaj şi înaltă trădare concepută şi făptuită cu cinismul unor profesionişti calificaţi (...) Lovind puternic în duşmanii democraţiei noui româneşti, în atentatorii la suveranitatea şi independenţa naţională a Statului, sentinţa Tribunalului Militar deschide poporului român căi noui de desvoltare spre zări mai fericite.

Vineri, 14.11.1947, ***Silviu BRUCAN***

Scânteia, Luni, 10 noembrie 1947

PEDEAPSA TREBUIE SA FIE MAXIMA !

"Pentru spionii vânduţi trup şi suflet imperialismului străin, pentru complotiştii mârşavi care pregăteau razboiu civil, în numele dreptăţii, pentru apararea independenţei şi suveranitatii poporului nostru, pentru dreapta pedepsire a trădării, zdrobitor dovedită, poporul român cere intr'un glas: Osânda maximă!"

"Ceea ce nu se uita..."

O actiune culturală ce trebuie continuată

În fiecare sat există o clădire mai mult sau mai puţin anostă, denumită Cămin Cultural. Denumirea aparţine pare-se epocii de tristă amintire, deşi nu ştii unde sfârşeşte şi unde începe această epocă. Aici aveau loc spectacole, "se produceau" pe scenă formaţii artistice şi artişti amatori sau creatori anonimi, se organizau obligatoriu serbări cu montaje, dansuri populare regizate, şi alte produse folclorice scoase dintr-un context care fusese aruncat în aerul răvăşit de "curenţii" de la Răsărit. După 89 aceasta instituţie a intrat în părăsire. Câte o cârciumă, purtând titlul la modă de bar, aciuată pe ici pe colo, câte o discotecă promiscuă unde tinerii din ce în ce mai emancipaţi ai satului "se rup in figuri" şi „dau ceaţa", din când în când câte una din rarele nunţi care se mai fac în sat... şi cam atât. Zidurile servesc pentru urme de mingi, colţurile pentru alte nevoi... O imagine cenuşie a unei instituţii care încă n-a ajuns să aibă o menire într-o vreme în care ar putea juca un rol important pentru reabilitarea unei vieţi culturale pe care mulţi n-o mai consideră necesară.

În satul meu există încă o astfel de clădire denumită Cămin cultural. Cum arată, puteţi constata şi singuri. Nimic nu dă de bănuit că în aceasta cladire denumita Camin Cultural, după cum arată şi contribuţia primarului actual, constând într-o placă albastră, ar exista ceva demn de luare aminte. Şi totuăi, în spatele lăstarilor de tei care în anul ce s-a scurs au acoperit complet uşa, există de trei ani o expozitie despre care un copil spunea, cu inocenţa caracteristică vârstei, că "e cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată". Cu aceste mărturisiri oarecum târzii, încărcate de amărăciunea lucrului neisprăvit, mă simt datoare faţă de cei care m-au ajutat şi m-au înţeles, dar şi faţă de acei care, într-un elan, ar mai încerca vreo temerară însufleţire a vieţii satului românesc ....

Prin 1997 m-am hotărât să expun colecţia de costume, ţesături şi alte lucruri cu care mă pomenisem după ani de zile în care adunasem cu sfinţenie lucruri aparţinând unei lumi care nu se mai servea de ele şi trecuse sub zodia fatală şi ireversibilă a industrialului. La acea vreme am beneficiat de sprijinul unei regretate doamne a etnografiei româneşti, Doamna Irina Nicolau, în cadrul unui grup de acţiune culturală destrămat între timp, numit "Furnica". Ideea era ca aceste lucruri au o viaţă a lor, care, pusă într-un anumit context poate vorbi şi trezi simţul pentru frumos şi autentic atât de afectat de participarea la o lume străină şi înstrăinată de valorile intrate în desuetudine.

În momentul acela, căminul nu avea lumină electrică, nu avea cele mai multe geamuri iar sobele cu lemne nu funcţionau. Am organizat totul într-o zi de votare, acum opt ani în urmă. Secţia de votare era în scoală, în aceeaşi curte şi oamenii erau bucuroşi să vadă şi altceva. Am avut şi un dispozitiv activ din copiii de la şcoală, foarte încântaţi de ideea de muzeu. Ca o paranteză tristă, ulterior nu am mai beneficiat de acelaşi sprijin, ba din contră, li s-a sugerat copiilor să nu mai vină la acţiuni sâmbăta sau duminica. Motivul real a fost reacţia părinţilor care-şi doreau şi din partea educatorilor din scoală o minimă implicare. Comparaţia defavorabilă cu studenta voluntară care "n-avea ce face", le-a făcut pe unele dintre învăţatoare să declanşeze o adevărată campanie de denigrare a acţiunilor care gravitau în jurul ideii de muzeu.

Cu mijloacele pe care le aveam atunci am reuşit totuşi să realizez ceva care a plăcut oamenilor şi i-a făcut să-şi pună întrebări. Aceasta a compensat eforturile şi frigul pe care l-am îndurat dormind pe jos în sala mare, fără geamuri, unde vântul de noiembrie intra cu generozitate pe sub usa bălăngănindă a sălii. Fac aceasta mărturisire cu intenţia amară de a spune un alt adevăr, acela că nu am putut pleca acasă (care era la doi paşi) pentru că riscam să rămân fără baza materială a expoziţiei... Aşa cum s-a întâmplat cu obiectele pe care am făcut imprudenţa să le pun pe pervazul geamului.

Un an mai târziu, am mai încercat o relansare a activităţii Căminului. Cunoscusem liderul unui grup care părea foarte interesat să sprijine cultura (între timp, personajul s-a „sprijinit" de ea, trecând prin mai multe bărci la Ministerul Culturii unde ajunsese tot printr-o relaţie de partid, ancorându-se finalmente într-un post destul de călduţ şi căpătând o rotunjime care contrazice principiile ascetice pe care le promova, evident, pentru alţii). În fapt, tânărul lider al filialei TUNŢ-Bacău dorea a-şi înscrie o acţiune pe agenda "prestigioasei" sale activităţi politice, într-o formaţiune care intrase deja în declin, dar care i-a servit drept trambulină fulminantei sale ascensiuni. Am organizat, în colaborare cu acel grup un Moş Crăciun. Nouă, celor din sat, ne-a revenit organizarea unei alte expoziţii, amenajarea sălii, inclusiv activarea sobelor şi alimentarea lor cu lemne. A fost o adevărată aventură în care am căpătat experienţa în legătură cu activitatea de organizare şi conducere a unui grup. Am făcut rost şi de căruţă pentru lemne, de lemne pentru sobe (ulterior au fost însuşite de persoane care n-au avut nici o contribuţie), mergând cu Nea Culai prin sat, pe la porţi, tocmind lăutarii pentru balul tradiţional care a plăcut. Grupul de la Bacău, mai cu seamă liderul ţărănist de care am amintit, s-a retras repejor, profund nemulţumit de capitolul "protocol" pentru care primisem indicaţii precise, dar nu mă putusem conforma. Au rămas şi după aceasta acţiune câteva poze şi bucuria sinceră a copiilor şi a celor care au fost la bal.

La începutul anului 1998 aveam ceva la mână: două rânduri de poze, o oarecare experienţă în ce priveşte lucrul cu oamenii satului şi organizarea unor evenimente. Printre acestea trebuie să amintesc şi ceea ce s-a chemat "Hora de la Galbeni", în colaborare cu unul dintre sătenii cei mai inimoşi, Ion Tofan, Dumnezeu să-l odihnească. La cei aproape 80 de ani a ridicat pe cheltuiala lui unul dintre cele mai frumoase monumente ale eroilor.

În ce priveşte experienţa cu grupul de tineri, acesta s-ar putea constitui într-un capitol aparte, având el însuşi o poveste întreagă. Poate ar interesa ca experienţă, dar ca rezultat a fost unul dintre eşecurile de care îmi amintesc cu amărăciune. A fost un grup eterogen, care s-a legat prin entuziasm, inedit şi admiraţia pentru un model care li se părea că vine din afară, nefiind însă decât încercarea de recuperare a unui model ancestral actualizat. S-a destrămat la fel de repede, motivul principal fiind de fapt o caracteristică a epocii noastre: viaţa socială nu mai respectă modele tradiţionale, fiind deasemenea puternic afectată de modelul comunist în care totul era dirijat din afară. Nu am reuşit să-i fac pe aceşti tineri, care aparţineau unui sistem dezactivat, să reia pe cont propriu un model care le cerea asumarea unor valori şi perpetuarea lor în condiţiile în care lumea merge către disoluţia lor.

În vara anului 1998 mi s-a deschis o uşa. De fapt comunităţii întregi, care însă, din păcate, nu a cunoscut efortul dezinteresat al urmaşului fostului proprietar, boierul Galbeni. Nicolaie Ionescu Galbeni, pe acea vreme deputat de Bucureşti şi vicepreşedinte al PNŢCD ne-a ajutat atât pentru obţinerea aprobării introducerii gazelor naturale, cât şi a unei sponsorizări de 100 milioane lei pentru refacerea Căminului cultural. A intervenit şi pentru biserica din sat, însă devizul a ajuns prea târziu. A fost refuzat cu îndârjire de fostul primar în ce privea repararea drumului care duce în satul Galbeni. Singurele persoane care i-am trecut pragul am fost eu şi mama mea, dânsul nevând nici un interes de natură politică si neajungând niciodată în satul Galbeni.

Banii pentru Căminul Cultural au venit în doua serii de câte 50 de milioane şi au fost respinşi în mod inexplicabil de primarul de atunci al cărui nume nici nu vreau să mi-l amintesc. A fost nevoie de îndelungi audienţe pentru a-l convinge să lase banii veniţi prin sponsorizare de la BRD să intre în contul primăriei. După aceasta, situaţia mi-a scăpat de sub control. A fost angajată o firmă care şi-a bătut joc de lucrare.

(continuare în pag. 10)

Mult vânturată în ultima vreme, bizara iniţiativă a unui grup, de obţinere a statutului de minoritate naţională pentru aromânii din România, este catalogată de specialişti, dar mai ales de adevăraţii lideri ai aromânilor, ca fiind o materializare a intereselor unor persoane de a obţine drepturile şi – mai cu seamă – fondurile pe care le presupune astăzi acest statut. Aşa cum promiteam într-un număr precedent, dăm cuvântul, în tratarea acestui subiect, unor persoanlităţi din rândul acestor români macedoneni, pe care Petre Ţuţea îi numea «suprarománi».

"Cătuşele sclaviei vechi
Aci s-au sfărâmat -
Povara lor de-acum, în Pind,
Întreagă s-a lăsat.
Uitaţi de toţi; bruscaţi de mulţi,
Flămânzi, disculţi,
În ţara noastr'a tuturor,
Noi cei fără de ţară,
Vulturi goniţi din cuibul lor,
Noi n-avem primăvară!..."

Aforesit easte aţel care De-a lui Patrie dor nu are !

Fârşeroţii

Mihai S. DERDENA
(Poiana Câmpina)

La sugestia unui distins coleg de specialitate, vrem să explicăm ter-menul "fârşerot".

Se pare că este un termen derivat din toponimul Farşala (Pharsales, în limba greacă), localitate situată în provincia grecească Tesalia, la sud de muntele Olimp. Aici, în anul 48, înainte de Hristos, triumvirul Caius Iulius Cezar (Caesar) l-a învins pe Cneius Pompeius Magnus (acesta, Cezar si Crassus alcătuiseră primul triumvirat roman, în anul 60, înainte de Hristos). Rămăşiţele armatei lui Pompei s-au împrăştiat prin Macedonia. Aici se stabilesc pentru totdeauna militarii pompeieni învinşi.

Menţionăm, totodată, că Macedonia era provincie romană încă din anul 168, î.H., în urma bătăliei decisive de la Pydna de la sfârşitul celui de-al treilea război macedonean (171-168, î.H.), câştigat de romani.

Am dat explicaţia etimologică a cuvântului "fârşerot", însă nu şi pe cea, să-i spunem, semantică. Aşadar, cine sunt fârşerotii?

Ca să răspundem la această întrebare, se cuvine să arătăm, întâi, că românii din sudul Dunării, distingându-se din punctele de vedere lingvistic si toponimic, constituie următoarele grupuri dialectale: istroromânii, meglenoromânii si macedoromânii (aromânii).

Istroromânii, din ce în ce mai puţini, trăiesc în peninsula Istria, teritoriu care face parte, preponderent, din Croatia si, în mică măsură, din Slovenia.

Meglenoromînii, de asemenea puţin numeroşi, dar mai mulţi decât istroromânii.

Grupul cel mai numeros e cel al macedoromânilor (sau al aromânilor). Acesti români sunt răspânditi în toate statele balcanice, populând, îndeosebi, Macedonia, adică actualele republici Grecia, Bulgaria, Macedonia, Serbia si Albania (care posedă câte o parte din Macedonia istorică).

Macedoromânii (aromânii) formează trei ramuri principale, următoarele în ordine alfabetică: fârşeroţii, gămoştenii şi pindenii.

Cei mai multi fârşeroţi se găsesc în estul Albaniei, în nord-vestul Greciei (în provincia Epir) si în sud-vestul Macedoniei independente.

Grămoştenii constituie ramura cea mai mare şi îşi trag denumirea de la toponimul Gramoştea (localitate înfloritoare, odinioară, situată în masivul muntos Gramos din Macedonia (teritoriu stăpânit de Grecia, începând din 1913). Grămoştenii sunt extrem de răspândiţi.

Pindenii alcătuiesc ramura cea mai sudică de aromâni şi se numesc astfel de la munţii Pind (din centrul Greciei continentale) pe care-i populează cu precădere.

Foarte mulţi macedoromâni, precum şi puţini megloromâni au imigrat în România în anii '20 si '30 ai secolului al XX-lea, întâi în judeţele dobrogene Caliacra şi Durostor, care compun Cadrilaterul (sudul Dobrogei) iar, apoi, în 1940, în restul ţării.

În satul Pipera din proximitatea Bucureştiului trăieşte o însemnată comunitate de fârşeroţi. O stradă de aici poartă denumirea Frăsari. La fel se numise o localitate rurală din judeţul Durostor.

În comunele Pantelimon şi Voluntari, tot de lângă Bucureşti, se găsesc comunităţi compacte de grămoşteni. Aceştia sunt în număr şi mai mare în multe oraşe, precum Constanţa, Bucureşti, Tulcea, Medgidia, Slobozia şi prin satele din judeţele Constanţa şi Tulcea.

Pindenii trăiesc, mai ales, în oraşele Bucureşti, Constanţa şi Călăraşi, iar meglenoromânii locuiesc, mai cu seamă, în comuna tulceană Cerna.

Credem că-i indicat să arătăm de ce macedoromânii sunt numiti si aromâni. Din pricină că aproape fiecare vorbă din limba română literară (născută din dialectul dacoromân) este rostită de românii macedoneni cu ajutorul protezei "a": aromân (român), arus (rus), aspun (spun), aumbră (umbră) etc.

Dintre românii de seamă contemporani cu noi, îi mentionăm, în ordine alfabetică, pe următorii: Hristu Cândroveanu (fârşerot), Gheorghe Hagi, Chira Iorgoveanu-Mantsu (grămoşteni) si Mircea Nicolau (pindean).

(continuare din pag 7) N-am avut nici un cuvânt de spus. Au tras de timp cât am fost în sat, apoi au dat o spoială de toată frumuseţea, cu atât mai mult cu cât oamenii din sat nu s-au amestecat. Am încercat să blocăm recepţia lucrării, dar nici asta nu s-a putut, întrucât respectivul primar de atunci nu ţinea cont de părerea „orişicui". Dincolo de toate, lucrurile erau evidente: în Căminul proaspăt renovat, ploua ca şi înainte.

Şi astfel s-a ajuns la Căminul Cultural în varianta actuală. Anul următor am început o expoziţie cu tema "Şcoala în satul Galbeni". În cadrul unei "manifestări culturale", copiii de la şcoală, "scăpaţi" de sub controlul învăţătoarelor, au devastat tot ceea ce era expus acolo, însuşindu-şi chiar cărţile copilăriei mele, care de fapt erau la dispoziţia lor. Cu acest gust destul de amar am încercat încă o dată să-i fac pe consătenii mei să-şi amintească de „Ceea ce nu se uită" (oare?). Sub acest generic am mai făcut o ultimă încercare, o expoziţie care să le amintească sau să le spună celor care nu ştiu că există o demnitate a existenţei lor în acel loc, demnitate pe care le-o dă fapta înaintaşilor lor şi cinstirea pe care ei înşişi o dau propriei lor existenţe.

Aceeaşi oameni de altădată m-au ajutat, atât în privinţa părţii materiale (obiecte, mobilier) cât şi spiritual. Există pe un perete sub icoane, lista celor care au înţeles şi au susţinut această tentativă de revigorare a unei instituţii părăsite. În anul acela, din concediu nu a mai rămas timp şi pentru organizarea unei acţiuni de popularizare. Neavând cine să se ocupe, sala amenajată a rămas închisă un an întreg, vizitată din când în când de ploaie.

Deschiderea „oficială" a acestei expoziţii s-a petrecut însă pe neaşteptate, cu ocazia sfinţirii clădirii şcolii generale proaspăt renovate. Căminul, aflat în aceeaşi curte cu şcoala şi grajdul unde erau odinioară armăsarii primăriei, nu a beneficiat de nimic din binefacerile noii politici. Nu caut explicaţii, dar nu pot să nu constat că biata clădire a tot avut ghinion rămânând cu ploaia orideunde ar fi bătut vântul. Când sabotat, când ignorat. Numai că, la o mare acţiune populară dă bine să ai un obiectiv cultural. Dat fiind interesul manifestat şi de această conducere pentru valoarea colecţiei, nu m-a încântat această deschidere, mai ales în cadrul unui program care evidenţia realizările noii legislaturi. Şi, ca să fie piesa completă, în dimineaţa zilei cu pricina primul om al comunei a venit cu o căldare de var şi l-a pus pe omul de serviciu de la şcoală să muruiască zidul unde se vedeau şiroaiele de ploaie care îl muiaseră pe Preotul Năsturaş în rama lui aurită. În sfârşit, am refuzat şi „ţolul roşu", traversa tradiţională pe care-o oferea cu generozitate dl. primar, refuz pentru care s-a mirat foarte.

Acţiunea s-a desfăşurat conform programului. S-a sfinţit, de către preotul din sat şcoala şi apoi expoziţia. Sub agudul mare din curte s-au aşezat scaune şi s-a amenajat o scenă din remorca unui tractor, scenă pe care „s-a produs" formaţia artistică „Busuiocul" din Bacău. E drept, n-au fost bere şi mici pe gratis. Dl. primar a organizat însă o „trataţie" pentru cadrele didactice şi alte personalităţi de la care singurul amănunt picant demn de reţinut rămâne replica unui profesor pensionar: „Băăă!... Da ce mâncare! Bă, ce cârnaţi..."

Deasemenea, s-au împărţit steaguri. Câte două: două la prefectură...pardon: două la şcoală, două la colţ, două la....Tot dl. primar a bătut cu mâna lui un carton mare pe care scria „Muzeul Satului Galbeni", întrucât nu avusese ideea să comande o firmă de tablă albastră ca cea pe care scria cu litere albe cum se vede în fotografie. În timp poate se va pune o placă a plăcii în amintirea celor care au sprijinit cultura.

Într-o pauză a orchestrei (în privinţa acesteia n-am ce să zic, sunt urmaşii unor lăutari vestiţi şi au meritul de a le fi preluat şi popularizat repertoriul) a urcat pe scenă (continuare în pag 11)

DOCUMENTELE REZISTENŢEI

Această rubrică îşi propune să demonstreze că în România a existat o Rezistenţă Naţională Anticomunistă, pe care fosta Securitate şi aparatul politic totalitar nu au reuşit să o anihileze niciodată total.

Fondul documentar Miron Pătrăucean - Straja

Miron Pătrăuceanu, din comuna Straja, fostul judeţ Rădăuţi (azi Suceava). Ţăran bucovinean, om de o statură morală ireproşabilă, lider al naţionaliştilor anticomunişti din sat, a făcut parte după 1945 din structurile de Rezistenţă bucovinene, sub conducerea şefului de judeţ, avocat Victor Cârciu. Persecutat, arestat şi anchetat pentru această activitate, ca şi pentru faptul de a fi fost primar în Straja în 1940-1941, Miron Pătrăuceanu nu a dezvăluit la anchete locul unde ascunsese mai multe documente considerate de regimul totalitar ca fiind corpuri delicte.

De-abia după 1990, aşadar ulterior morţii lui Miron Pătrăucean, nepotul său, Dorin Pătrăucean a găsit întâmplător, într-un stup dezafectat, mai multe fotografii, cărţi poştale şi alte documente interbelice, care astăzi pot constitui piese de muzeu. (Prezentăm două din aceste materiale, pe care condiţiile improprii ale ascunzătorii le-au degradat în mod serios.

(sus) Sfinţirea "izvorului legionarilor" din Straja (1936), ridicat de militanţii anticomunişti sub conducerea lui M. Pătrăucean.

Depuneţi prin CASSA NAŢIONALĂ DE ECONOMII ŞI CECURI POSTALE C.E.C.
III

513 Buletin de Vărsământ

Recipisa de

Lei 50 b.

Lei (în litere) cincizeci

Semnătura funcţionarului

pentru
Ajutorul Legionar
Fondul Sinistraţilor
Str. Roma, 32-34
Bucureşti, III

1

513 8/III
Cont CEC

Buletinul şi trimiterea banilor sunt gratuite!

26/III

Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa!

M. O. Imprimeria Naţională

Buletin de vărsământ C.E.C. destinat Fondului Sinistraţilor, din cadrul instituţiei „Ajutorul legionar" (1940).

Troiţa de la Tâncăbeşti, ridicată pe locul asasinării lui Corneliu Zelea Codreanu şi celor treisprezece camarazi. Monumentul a fost realizat de sculptorul Ştefan Georgescu împreună cu Cristian Ivanof. După distrugerea, în octombrie 1999, a troiţei, aceasta a fost refăcută de sculptorul Cristian Ivanof.

CEAHLĂU... *(continuare din pag. 12)* cu tot ce era al lui Dumnezeu pe acest pământ. Astfel, o parte a presei nemţene, ca şi autorităţile locale ale Comunei Ceahlău, au demarat o serie de atacuri la adresa construcţiei începute sub Vf. Panaghia, afirmîndu-se că, prin dimensiunile sale, aceasta este nici mai mult nici mai puţin decît un "hotel alpin" (!!!). Aceeaşi teză o reia profesorul Ion Iordache, preşedintele Consiliului ştiinţific al Parcului Ceahlău, care atribuie Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei (MMB) intenţia practicării turismului şi eschivarea de la plata impozitelor. De asemenea, se afirmă că acest obiectiv va aduce prejudicii ecologice Parcului Natural Ceahlău.

În replică, reprezentanţii MMB au arătat că este vorba de o construcţie modestă, suplă, care se va integra armonic în mediul natural al zonei, foarte asemănător de altfel cu peisajul Muntelui Athos sau cel de la Meteora. În plus, o clădire cu dotări minimale (trapeză, bucătărie, grupuri sanitare) ar fi mai ecologică decât insalubrele bordeie din prezent. Dar ce să mai vorbim despre Cabana Dochia, aflată în imediata vecinătate, şi unde numai de condiţii de higienă nu se poate vorbi?

Cei care, în inerţia mentalităţii lor comuniste, consideră că Ceahlăul trebuie să fie exclusiv teatrul unui turism secular, opunîndu-se acestui proiect, le amintim că, prin art. 29 din Constituţie, statul român are obligaţia a asigura desfăşurarea normală a activităţilor fiecărui cult.

Ceea ce ne-a surprins a fost însă reacţia tipic stalinistă a profesorului Iordache care, într-un acces "academic" a afirmat presei că singura soluţie este "instituirea unui comando care să dărâme clădirea într-o noapte şi să arunce resturile în hăul muntelui" (!!!). Asta da atitudine a la Che Guevara sau Ceauşescu!

Credem că, atât d-l profesor Iordache, cât şi autorităţile locale ale comunei Ceahlău, trebuie să pună mâna pe legile statului de drept şi pe normele europene în domeniu, pe care, se pare că acolo, între munţi încă nu le cunosc (cum or fi ajuns în acele funţii publice?).

Mihai MAZILU

Constantin Velescu

În ziua de 3 octombrie 2005, robul lui Dumnezeu Constantin I. Velescu a trecut la Cele Veşnice. Al patrulea fiu al familiei Ioan şi Maria Velescu, s-a născut la 9 iunie 1920, în comuna Traian, jud. Bacău, unde tatăl său, brigadier silvic, îşi avea serviciul. A făcut şcoala primară în comuna natală şi apoi liceul comercial la Bacău. Născut dintr-o familie profund creştină, crescut în dragostea de ea, în spiritul de muncă şi jertfă, în anul 1939, când în comuna Traian a fost organizată o tabără legionară pentru înălţarea unei biserici, cu hramul Sf. Gheorghe, şi construirea unei şcoli, participă la zidirea acestor lăcaşuri.

Ca elev al liceului comercial Bacău, în perioada prigoanei antonesciene, conduce temporar unitatea C din grupul FDC „Ştefan Vodă" – Bacău. În toamna anului 1942, va fi încorporat la şcoala de ofiţeri Bacău, de unde va fi trimis pe frontul de luptă şi va fi decorat. Lăsat la vatră după terminarea războiului, el nu va mai găsi nimic care să amintească de România. Locul tricolorului românesc îl luase obeala roşie. Gloatele mărşăluiau şi hăuleau iresponsabil, strigînd lozinci, slăvind invadatorul care prăda şi ucidea. Marele întuneric va acoperi cerul patriei noastre. Vrăşmaşul care de veacuri ne vrea pieirea, îmbătat cu poame fantastice, naiva turmă împinsă din spate de marele nesătul.

Toţi cei care au participat la tabăra din comuna Traian şi au putut fi identificaţi de comunişti, după 23 august 1944 au fost întemniţaţi, îndurînd bătăile, frigul, foamea şi moartea. Constantin Velescu va fi şi el arestat şi întemniţat. Neamul acesta, născut parcă într-o zodie fără noroc, va da din nou cimitire de eroi şi mucenici. Într-un regim în care fiara roşie va fi mai violentă la noi, manevrînd conştiinţele româneşti şi teroarea, pentru ca tot omul să devină complice la lucrarea sa diavolească, Constantin Velescu, tăcut şi cumpănit, cu o trăire profund creştină, cu demnitate şi curaj, a rămas neclintit în credinţa sa.

S-a stins strop cu strop, după o lungă suferinţă. Să cercetăm dară faptele înantaşilor noştri, şi să luăm aminte la cele trăite şi lăsate de ei, la poruncile lor şi la porunca vremii noastre.

Dormi în pace, drag camarad, neuitate să-ţi fie faptele, veşnică să-ţi fie amintirea.

Petru C. BACIU

Viorel Gheorghiţă
1922 – 2005

Din filiala Arad primim vestea trecerii a cele veşnice, în ziua de vineri 30.09.2005, poetul, eseistul, gânditorul complex care a fost Viorel Gheorghiţă.

Viorel Gheorghiţă (Giorgiţă) s-a născut la 27.09.1922 în localitatea Gurahonţ. A urmat şcoala primară la Gurahonţ, apoi cursurile Şcolii Normale "Dimitrie Ţichindeal" din Arad. Absolvent al Colegiului „Sfântul Sava" din Bucureşti. Urmează Academia Teologică din Arad şi Facultatea de litere şi filozofie din Cluj, pe care însă le întrerupe, în urma arestării şi încarcerării sale, între 1948 şi 1964, în închisorile regimului comunist: Timişoara, Piteşti, Aiud. După eliberare, lucrează ca tehnician în construcţii. A fost membru al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici. A debutat în anul 1942 cu poezii în „Universul Literar" iar în 1946 cu eseu în „Biserica şi şcoala" din Arad. A publicat următoarele cărţi : „Ferestre şi oglinzi", Ed. Dacia Cluj 1985, cu o prefaşă de Stefan Aug. Doinaş; "Et Ego", memorialistică, Ed. Marineasa Timişoara 1994; „Sub semnul ororii depline", eseu, Ed. Gordian Timişoara 1995,ş.a. A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Arad. A colaborat cu eseuri şi poezie la cele mai importante reviste de cultură de astăzi: „Tribuna", „Familia", "Vatra", „Orizont", „Viaţa Românească", „Arca". Despre Viorel Gheorghiţă a cu tot ce era al lui Dumnezeu pe acest pământ. Astfel, o parte a presei nemţene, ca şi autorităţile locale ale Comunei Ceahlău, au demarat o serie de atacuri la adresa construcţiei începute sub Vf. Panaghia, afirmîndu-se că, prin dimensiunile sale, aceasta este nici mai mult nici mai puţin decît un "hotel alpin" (!!!). Aceeaşi teză o reia

Pentru că trăim o epocă a apostaziei generale, pentru că aparţinem unei societăţi în descompunere morală, credem că, mai mult ca oricând, este nevoie de modele. Capabile să ofere, mai ales tinerei generaţii, încredinţarea că se poate trĂi cinstit, fără compromisuri, în cadrele unei vieţi creştine. De aceea am creat rubrica:

EXISTENȚE EXEMPLARE

I se spunea "Studentul"...

S-a născut la sfârşitul secolului al XIX -lea în Ruptura, din fostul judeţ Roman (azi Neamţ), într-o familie de moldoveni gospodari.

Aici, în satul aninat parcă de streaşina ce străjuieşte lunca vastă a Siretului, Constantin Păduraru a deschis ochii asupra unei lumi patriarhale, ce-şi ducea viaţa în armoniile binelui, ale moralei creştine şi dragostei.

În sat i se spunea "Studentul", de la mediul său de prieteni, în marea majoritate studenţi la Iaşi, cât şi de la faptul că, participase în anii 1920-23 la marile lupte studenţeşti care zguduiseră capitala Moldovei.

Pe fondul agitaţiilor comuniste de la începutul anilor 1920, şi a reacţiei studenţimii naţionaliste, devine, împreună cu alţi prieteni, militant în Liga Apărării Naţional Creştine.

Anul 1927 îl găseşte în grupul care, la 24 iunie, se alătură lui Corneliu Zelea Codreanu, la înfiinţarea Legiunii Arhanghelul Mihail. În cadrul acestei organizaţii, Constantin Păduraru se ocupă de organizarea judeţului Roman.

Cu Corneliu Codreanu a avut o relaţie specială, casa din Ruptura, a lui Constantin Păduraru fiind adeseori locul de popas pentru Căpitanul Legiunii. Acesta îi botează lui Păduraru pe fiica cea mai mare, Cornelia. Evenimentul are loc în casa lui Vangheli Popescu din satul Filipeşti.

În 1931, în cadrul campaniei electorale de la Neamţ, Păduraru participă cu grupul romaşcanilor în sectorul Buhuşi, fapt menţionat de Corneliu Codreanu în lucrarea "Pentru legionari".

Regimul de dictatură a lui Carol al II-lea îl face părtaş şi pe el la persecuţiile tineretului naţionalist.

În septembrie 1940 este numit subprefect al judeţului Roman, deţinînd această funcţie până în ianuarie 1941, la puciul mi-litar al lui An-tonescu.

În august 1944, după intrarea ruşi-lor în ţară, Constantin Păduraru se refugiază, cu toată familia, în codrii din zona de munte a judeţului, pentru a scăpa de represaliile bandelor comuniste. Participă la organizarea structurilor Rezistenţei Naţionale Anticomuniste, iar în 1948 este arestat, odată cu mii de luptători. Tot atunci este arestat şi fiul său mai mare, Evanghel Păduraru, la rândul lui activ militant în Rezistenţă.

Se eliberează în 1964, bolnav şi slăbit, abia reuşind să se mai deplaseze. Va trăi, în casa părintească din Ruptura, alături de soţia sa Catinca, înconjurat de dragostea copiilor săi, până în 1981.

Constantin N. Păduraru a rămas în memoria colectivă a satului Ruptura prin refuzul cu care, în ciuda torturilor, a respins constant încercările torţionarilor de a-l fae să colaboreze cu regimul represiv. În faţa constrângerilor prin tortură de a colabora cu regimul represiv, Constantin Păduraru a răspuns: "Eu am făcut un jurământ şi nu-l voi încălca niciodată"..."

Astfel, Constantin Păduraru a constituit un reper şi totodată sprijin moral pentru camarazii din jurul său, în acele vremuri de "satanică ademenire".

F. Dobrescu

(continuare din pag. 9)

poeta ţărancă sau creatoarea ţăran, am uitat cum îi spunea, Maria Sandu, zisă Ciucurica. La un moment dat, domnul primar a simţit nevoia să urce pe remorcă ca să oprească osanalele ce curgeau de sub pălăria albă, cu boruri largi în total acord cu întreaga făptură corpolentă, amintind de un personaj din dulcele târg al Ieşilor. Domnul primar, care dealtfel a avut cuvinte de laudă pentru eforturile familiei de intelectuali care au sprijinit realizarea expoziţiei, a invitat lumea să viziteze obiectivul. Disciplinaţi, oamenii s-au conformat, obişnuiţi să li se spună ce urmează. Sala era plină. În sfârşit, după atâta vreme!

Tânărul care a vorbit oamenilor a precizat acestora că ceea ce văd în Căminul Cultural a fost realizat exclusiv prin eforturile voluntare ale unor oameni entuziaşti, membri ai Fundaţiei Culturale „Buna Vestire", indiferent de cum îi va fi căzut aceasta primarului.

Totuşi, aş fi vrut ca oamenii să înţeleagă că, dincolo de tragi-Comica noastră măruntă lume caragialescă, există o altă lume. O lume care avea alte ritmuri, altă respiraţie, un alt timp. O lume care avea răgaz pentru frumos şi pentru sărbători, o lume cu obiceiuri uitate şi reguli morale azi demodate. Nu putem cere nimănui să se întoarcă la acea lume, proces imposibil dealtfel. Dar pledăm pentru înţelegerea faptului că valorile ei artistice şi morale sunt axul care ar trebui să spargă zgura tulburii epoci contemporane şi să ne ajute să supravieţuim în vârtejul unor evenimente stupide, umilitoare şi necontrolate.

Acum nimeni nu se mai ocupă de acel loc. Lăcăţile stau ruginite. Am mai adăpostit acolo resturile superbei catapetesme a bisericii vechi boiereşti care n-a mai apucat să devină monument istoric, aşa cum merita, aliniindu-se şi ea la valorile modernităţii.

Pe uşa închisă a acelui loc ce n-a apucat să prindă viaţă, atârnă un carton îngălbenit pe care scrisesem atunci cu speranţa unei învieri a satului meu:

„Cariul roade în lemn şi timpul în oameni. Numai fapta bună şi lucrul frumos rămân"

CEAHLĂU - gâlceava comuniştilor cu Dumnezeu

Situat în centrul Carpaţilor Orientali, masivul Ceahlău reprezintă o veche vatră de spiritualitate creştină.

Atât izvoarele documentare, cât şi unele toponime precum "Panaghia" ori "Toaca", vin să întărească acest adevăr. Ca să nu mai vorbim despre "Hramul muntelui", sărbătoarea Schimbării la Faţă, care annual mână către culmi mii de pelerini din satele şi târgurile Moldovei. O suită de mănăstiri înconjoară masivul, iar numele Cuvioasei Teodora de la Sihla se leagă tot de aceste locuri.

Era deci firesc ca, după epoca de brutală secularizare a acestei zone muntoase, să reapară în Cehlău aşezăminte de viaţă pustnicească.

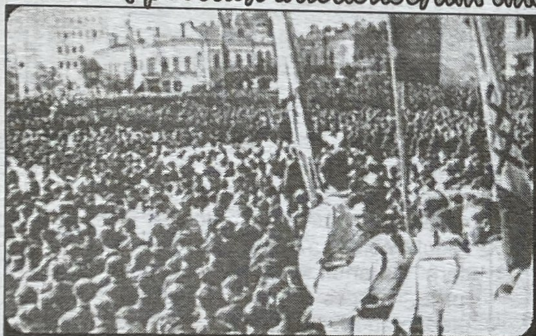
Astfel, în 1993, cu binecuvântarea Preaînaltului Daniel, Mitropolitul Moldovei, dar şi cu sprijinul unor instituţii laice, în special M.A.N., care a ajutat la transportul materialelor cu elicopterele, un grup de monahi au înjghebat o sihăstrie pe culmea cea mai înaltă a Ceahlăului, sub vârful Panaghia. Schitul cu hramurile "Sfântul Voievod Ştefan cel Mare" şi "Schimbarea la Faţă", s-a realizat în baza Autorizaţiei 66/30.09.1991, eliberată de Prefectura jud. Neamţ, în temeiul Acordului 1377/18.08.1990 şi deciziei Primăriei Comunei Ceahlău nr. 12/9.10.1990, de atribuire a suprafeţei de teren de cca 1500 mp. La baza autorizaţiei a stat şi Avizul de Mediu nr. 72136/4.09.1991, dat fiind că ne aflăm pe teritoriu unui Parc Natural. Pentru început s-a ridicat biserica din lemn, ancorată în stâncă, pentru a rezista intemperiilor specifice zonei alpine (cca 1900 m alt.). Călugării atraşi de stâncă bordeie lipsite de cele mai elementare condiţii de viaţă. Era normal ca şi aceşti oameni să aibă parte de un minimum din dotările pe care civilizaţia le pune astăzi la dispoziţie fiinţei umane. Ca să nu mai vorbim de efectul neecologic pe care lipsa unor facilităţi îl determină asupra acestei arii protejate.

Pentru aceste motive, s-a demararat construcţia unei Case monahale, care până în prezent, a oţinut toate avizele necesare, pe baza unui proiect studiat şi aprobat, după cum a declarat în presă Părintele Cătălin Urserescu, directorul Centrului Pastoral Durău.

Iată însă că nu se putea fără ca cel cu coarne să nu-şi bage coada şi aici. Iar slujbaşii lui sunt, de bună seamă, cei care şi înainte de 1898 se războiau

(continuare în pag. 10)

"Dac-am plecat, Ardealule, din tine..."

(continuare din pag. 1) UDMR şi "radicala" UCM.

Dar de ce am ajuns aici? De ce ne retragem, an de an, inconştienţi şi vinovaţi din teritoriul naţional considerat a fi leagănul poporului român?

Pentru a răspunde, nu putem eluda, întâi, ticăloasa complicitate a tuturor guvernelor din ultimii ani cu organizaţiile etnice sus amintite, şi, implicit cu scopurile acestora. Pentru a-şi asigura majoritatea parlamentară, şi implicit accesul la jaful naţional, fiecare guvern a cedat treptat, ceea ce treptat liderii maghiari au vrut să obţină. UDMR a fost "cuiul lui Pepelea" în toate guvernele care s-au succedat din 1996 încoace. Jalnică descompunere a autorităţii statului...

Să ne oprim apoi asupra miopiei tâmpe a clasei politice autohtone, care, nici după 15 ani nu reuşeşte să înţeleagă mecanismele şi resorturile prin care se fac, în secolul XXI, cuceririle, inclusiv cele teritoriale. Din păcate, politicienii noştri mai cred că un teritoriu ca Ardealul mai poate fi apărat "la arme, cu frunze şi flori". Ori prin "dreptul istoric". Amarnică iluzie!

Din acest punct de vedere, ungurii au ştiut să fie pragmatici. Şi să-şi urmeze consecvent idealurile. Ei au înţeles că principalul motor de expansiune al vremii este cel economic. Blindatele şi infanteria nu se mai folosesc decât în Orientul Mijlociu şi lumea a III-a. Însăşi fenomenul globalizării are ca vector de propulsie factorul economic. "Investeşte! Investeşte în industrie, în pământ, în sectorul terţiar, în totul! Şi vei stăpâni!" Aceasta este deviza veacului nostru. Şi, într-o lume capitalistă, în care dreptul la proprietate e considerat sacru, această cucerire este ireversibilă.

Astăzi, graniţa economică maghiară a depăşit cu mult frontiera oficială a statului român. Apoi, eşti puteric economic şi ai un litigiu teritorial cu un vecin sărac? Flutură o "legitimaţie de maghiar şi, într-o societate în care conceptele de "neam" şi "ţară" au fost aruncate în desuet, vei avea mai mulţi etnici unguri decât în realitate. Şi nu până la Carpaţi, ci până la Siret !

Despre factorul cultural, ce să mai vorbim. Avem astăzi, pentru prima oară după 80 de ani, copii maghiari care greu se descurcă cu limba română. Categoric, astfel de concesii nu intrau în condiţiile de integrare în U.E. În Franţa, de pildă, nu poţi fi cetăţean ori rezident, fără a stăpâni perfect limba franceză. Şi e vorba de "mama democraţiilor"!.

Nu vă grăbiţi să spuneţi că exagerez. Nici nu-mi atribuiţi calificativul de "vetrist" sau "peremist". Fără a avea vreo legătură cu cele două organizaţii cripto-securiste, îi invit pe sceptici să meargă în Secuime şi să vadă cu ochii lor. Vor înţelege că, de la Regele Ştefan cel Sfânt încoace, orice ungur visează la frontiera de pe Carpaţi.

Din păcate, şi guvernanţii de azi procedează în această privinţă aidoma pesediştilor pe care i-au înfierat. Presa ultimilor zile a arătat că vehemenţa cu care UDMR-iştii din Consiliul local Cluj au astupat

vestigiile arheologice romane din centrul oraşului, ca şi toleranţa cu care autorităţile române nu au aplicat Constituţia şi Legea Siguranţei Naţionale în cazul plasării stemelor Ungariei Mari la intrările în oraş, au la bază un tacit acord între Alianţa D.A şi "partenerul de guvernare" UDMR.

Aşa înţeleg politicienii dâmboviţeni să apere interesele statului român. De-aia "am plecat, Ardealule, din tine"... Dar, vorba cântecului: "Nu-i vina noastră, iarăşi vom veni"! Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Buciumul

ISSN: 1583 – 1736

Editor:
Partidul "Pentru Patrie", str. Veseliei nr. 21A, sector 5, Bucureşti

ECHIPA REDACŢIONALĂ

Prim-redactor de onoare:
Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

Prim-redactor:
Florin DOBRESCU

Prim-redactor adjunct:
Ioana MAZILU

Redactori permanenţi:
Mihai DERDENA, Adrian LUPESCU, Adrian VELEA

Corectură:
Ioana MAZILU

Culegere computerizată:
Petre AGHINII

Curierat/difuzare:
Răzvan APAHIDEAN, Laurean BUTA

Tiparul: ELISAVAROS

Corespondenţa:
C.P. 39, O.P. 14, sector 5, Bucureşti.

e-mail:
buciumul@yahoo.com

tel. 021.424.15.50; 0722.749.249; 0723.604.649